

**Sygn. akt II Cz 339/14**

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Janusz Kasnowski

SO Wojciech Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2014 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej

z wniosku wierzyciela (...) Bank S.A. z siedzibą we W.

przeciwko dłużnikowi B. R.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużniczki na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie R. W. w sprawie Km 31998/12 tj. postanowienie z dnia 02.12.2013 roku w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego

na skutek zażalenia dłużniczki

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 27.02.2014 roku, sygn. akt XII Co 456/14

postanawia:

**oddalić zażalenie.**

Na oryginale właściwe podpisy

**Sygn. akt II Cz 339/14**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 27.02.2014 roku odrzucił skargę dłużniczki na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie R. W. w sprawie Km 31998/12 tj. postanowienie z dnia 02.12.2013 roku w przedmiocie ustalenia kosztów postępowania egzekucyjnego. W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że dłużniczka w dniu 10.02.2014 roku wniosła w/o skargę. Sąd wskazał na treść art. 767 kpc. Postanowienie komornika objęte skargą zostało doręczone dłużniczce w dniu 05.12.2013 roku, zatem termin do jego zaskarżenia upływał najpóźniej z dniem 12.12.2013 roku. Wprawdzie dłużniczka w tym dniu złożyła przesyłkę ze skargą w urzędzie pocztowym, jednakże skierowała ją do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie. Tymczasem zgodnie z art. 767 § 1 kpc zd. 4 jeżeli do prowadzenia egzekucji został wybrany komornik poza właściwością ogólną, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie, skargę rozpatruje sąd, który byłby właściwy według ogólnych zasad.

Zarządzeniem z dnia 23.12.2013 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie na podstawie art. 767 § 1 kpc przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy. Przesyłka zawierająca przedmiotową skargę została nadana w urzędzie pocztowym dnia 10.01.2014 roku. Tym samym wpływ skargi dłużniczki do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy nastąpił już po upływie ustawowego terminu.

Dlatego też Sąd Rejonowy na mocy art. 767<sup>3</sup> kpc odrzucił skargę jako wniesioną po upływie terminu.

Zażalenie na to postanowienie wniosła dłużniczka, wnosząc o uwzględnienie skargi względnie uchylenie postanowienia. Zdaniem skarżącej skarga została wniesiona w terminie i nie ze swojej winy złożyła skargę do niewłaściwego sądu bo to komornik w postanowieniu o umorzeniu postępowania wskazał Sąd w Warszawie jako właściwy do wniesienia skargi.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie należało uznać za niezasadne. Wprawdzie jak wynika z dołączonych do akt postanowień wydawanych przez komornika nie pouczył on dłużniczki o szczególnej właściwości miejscowej sądu w przypadku wniesienia skargi na czynności komornika wybranego przez wierzyciela a nie będącego właściwym ogólnie. Jednak nie zmienia to faktu, iż skarga została przekazana do właściwego sądu z przekroczeniem terminu ustawowego. Upływ terminu obliguje Sąd do odrzucenia skargi jako spóźnionej. Osoba wnosząca skargę może prawdzie złożyć na zasadach ogólnych wniosek o przywrócenie tego terminu jeżeli wykaże, że nie dotrzymała go nie ze swej winy. W niniejszej sprawie dłużniczka nie złożyła wniosku o przywrócenie terminu do złożenia skargi korzystając z innego środka tj. zażalenia. Wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi i zażalenie na postanowienie o odrzuceniu skargi wzajemnie się wykluczają. W niniejszej sprawie dłużniczka nie kwestionowała, iż termin ustawowy do wniesienia skargi upłynął. W tej sytuacji jak prawidłowe ocenić należy zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi.

Na marginesie sprawy wskazać należy, że Sąd Rejonowy zapoznał się z aktami sprawy egzekucyjnej i prowadząc analizę postępowania komornika pod kątem przepisu art. 759 § 2 kpc nie znalazł takich uchybień w pracy komornika, które skutkowałyby potrzebą ingerencji sądu z urzędu pomimo faktu spóźnionej skargi.

Dlatego też zażalenie dłużniczki jako bezzasadne na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc należało oddalić.